

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม
ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗

กรมสรรพสามิต ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ กค ๐๖๐๗/๕๘๐๓ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอรื้อปัญหาข้อกฎหมาย สรุปความได้ว่า กรมสรรพสามิตมีปัญหาในการแปลความคำว่า “ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม” ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ว่า ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมคือราคาใด กรณีใดจึงจะถือว่าไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม หรือราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมมีหลายราคา โดยมีรายละเอียดของประเด็นปัญหา ดังนี้

(๑) “ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม” คือ ราคาใดระหว่างราคาดังต่อไปนี้

(๑.๑) ราคาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้แจ้งไว้ต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗

(๑.๒) ราคาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ขายไปจริงจากโรงอุตสาหกรรม ซึ่งปรากฏหลักฐานการขายหรือตามใบกำกับภาษี แม้ไม่ตรงกับราคาที่แจ้งไว้ตามมาตรา ๑๑๗

(๑.๓) ราคาของต้นทุนในการผลิต ค่าใช้จ่ายในการผลิต แต่ไม่รวมถึง ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหารในกรณีที่มีการผลิตและจำหน่ายรวมอยู่ในบริษัทเดียวกัน

(๒) กรณีที่ผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าที่ตนผลิตให้แก่บริษัทในเครือหรือบริษัทที่มีความสัมพันธ์ในด้านทุนหรือการจัดการกับบริษัทผู้ผลิต ซึ่งอาจเป็นผลให้มีการจำหน่ายสินค้าไปในราคาที่ต่ำกว่าที่ควรจะเป็น เช่น ราคาสินค้าที่จำหน่ายต่ำกว่าทุน โดยมีการออกหลักฐานการขายหรือใบกำกับภาษีตามที่ขายไปด้วย กรณีการออกหลักฐานการขายไม่ตรงกับต้นทุนที่ควรจะเป็นเช่นนี้ถือว่าเป็นกรณีไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม ตามมาตรา ๘ (๑) วรรคสอง เพื่ออธิบดีกรมสรรพสามิตใช้อำนาจกำหนดราคาสินค้าตามข้อ ๒ (๑) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดราคาสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักรเพื่อถือเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี ได้หรือไม่

(๓) กรณีที่มีการว่าจ้างให้ผู้อื่นผลิต โดยผู้ว่าจ้างเป็นผู้จัดหาวัตถุดิบและภาระขนบบรรจุให้แก่ผู้ผลิต และเมื่อผู้รับจ้างผลิตได้ต้องส่งสินค้าให้แก่ผู้ว่าจ้าง โดยรับค่าตอบแทนเป็นค่าจ้างผลิตเท่านั้น ส่วนการจำหน่ายสินค้าเป็นเรื่องของผู้ว่าจ้างนั้น การที่กรมสรรพสามิตต้องเก็บภาษีจากผู้รับจ้างผลิตในฐานะผู้ประกอบการ ถือว่ากรณีดังกล่าวไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม ตามมาตรา ๘ (๑) วรรคสอง ซึ่งอธิบดีกรมสรรพสามิตใช้อำนาจกำหนดราคาสินค้าได้ตามข้อ ๒ (๑) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติ

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๐๖๑๕ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ภาษีสรรพสามิต พ.ศ.๒๕๒๗ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดราคาสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักรเพื่อถือเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี ใช้หรือไม่

(๔) กรณีที่ผู้ผลิตจำหน่ายสินค้าชนิดหรือแบบเดียวกัน หรือรุ่นเดียวกันไปหลายรูปแบบ เช่น ขายตัวแทนจำหน่ายราคาหนึ่ง ขายให้แก่พนักงานราคาหนึ่ง ขายจำนวนมากราคาหนึ่ง (มีส่วนลด) ขายให้กับผู้มีอุปการคุณราคาหนึ่ง หรือขายตรงแก่ลูกค้าอีกราคาหนึ่ง เป็นต้น ถือว่า ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมมีหลายราคา ตามมาตรา ๘ (๑) วรรคสอง และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๓ ข้อ ๒ (๑) (พ.ศ. ๒๕๓๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดราคาสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักรเพื่อถือเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี ใช้หรือไม่

ต่อมากรมสรรพสามิต ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ กค ๐๖๐๗/๗๐๒๖ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๘ ขอรื้อปัญหาข้อกฎหมายเพิ่มเติมว่า ตามมาตรา ๘ (๑) วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งกำหนดว่า “ในกรณีไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม หรือราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมมีหลายราคา ให้ถือตามราคาที่อธิบดีกำหนดตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง” นั้น ตีความอย่างไร กรณีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแจ้งราคาขายมายังกรมสรรพสามิต และกรมสรรพสามิตไม่ยอมรับราคา จะถือว่าไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหรือดังกล่าว โดยได้รับฟังข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมสรรพสามิต) แล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม คือ ราคาใด นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ มิได้มีบทนิยามของคำว่า “ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม” ไว้เป็นพิเศษ (คงมีแต่บทนิยามคำว่า “โรงอุตสาหกรรม” ให้หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการผลิตสินค้ารวมตลอดทั้งบริเวณแห่งสถานที่นั้น และให้หมายความรวมถึงเครื่องขยายเครื่องตีเม็ดด้วย) ดังนั้น คำว่า “ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม” จึงต้องตีความตามความหมายทั่วไป ซึ่งได้แก่ ราคาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ขายให้แก่ผู้ซื้อไปจริง โดยกรมสรรพสามิตอาจทราบถึงราคาดังกล่าวได้จากหลักฐานการซื้อขายสินค้า สำหรับการที่มาตรา ๑๑๗^๑ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ กำหนดให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีหน้าที่แจ้งราคาขาย ณ โรงงานอุตสาหกรรมต่ออธิบดีกรมสรรพสามิตหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมสรรพสามิตมอบหมายนั้น เป็นเพียงการแจ้งเพื่อประโยชน์ในการกำหนดมูลค่าของสินค้าเท่านั้น พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ มิได้มีบทบัญญัติใดกำหนดบังคับให้กรมสรรพสามิตจำต้องถือราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมตามที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแจ้งต่ออธิบดีกรมสรรพสามิตหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรม

^๑ มาตรา ๑๑๗ เพื่อประโยชน์ในการกำหนดมูลค่าของสินค้า ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแจ้งราคาขาย ณ โรงงานอุตสาหกรรมต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ตามแบบที่อธิบดีกำหนด ไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนวันเริ่มจำหน่ายสินค้านั้น

ถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงราคาที่ได้แจ้งไว้ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแจ้งราคาที่เปลี่ยนแปลงต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนวันที่จะมีการเปลี่ยนแปลงราคา

สรรพสามิตมอบหมายแต่อย่างใด พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ยังคงมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการตรวจสอบความถูกต้องของราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมที่แท้จริง หากเห็นว่าราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแจ้งต่ออธิบดีกรมสรรพสามิตหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมสรรพสามิตมอบหมายไม่ถูกต้องหรือเป็นเท็จแล้ว เจ้าพนักงานสรรพสามิตก็มีอำนาจที่จะประเมินภาษีสรรพสามิตให้ถูกต้องตามราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๗๙^๒ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และหากไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมจริง หรือมีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมหลายราคา กรณีก็จะไปไปตามบทบัญญัติในวรรคสองของ (๑) ของมาตรา ๘^๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษี

^๒ มาตรา ๗๙ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประเมินภาษี เบี้ยปรับ และเงินเพิ่มตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อ

- (๑) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมิได้ยื่นแบบรายการภาษีภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด
- (๒) ผู้มีหน้าที่เสียภาษียื่นแบบรายการภาษีไว้ไม่ถูกต้องหรือมีข้อผิดพลาดทำให้จำนวน

ภาษีที่ต้องเสียคลาดเคลื่อนไป

(๓) ผู้มีหน้าที่เสียภาษีไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกหรือคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือไม่ยอมตอบคำถามของพนักงานเจ้าหน้าที่อันเป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับการประเมินภาษีโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือไม่สามารถแสดงหลักฐานเพื่อการคำนวณภาษี

- (๔) มีกรณีตามมาตรา ๔๒

^๓ มาตรา ๘ ภายใต้งบบังคับมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง การเสียภาษีตามมูลค่านั้น ให้ถือมูลค่าตาม (๑) (๒) และ (๓) โดยให้รวมภาษีสรรพสามิตที่พึงต้องชำระด้วย ดังนี้

- (๑) ในกรณีสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร ให้ถือตามราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม

ในกรณีไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม หรือราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมมีหลายราคา ให้ถือตามราคาที่อธิบดีกำหนดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศมูลค่าของสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร เพื่อถือเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี โดยกำหนดจากราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมในตลาดปกติได้

- (๒) ในกรณีบริการ ให้ถือตามรายรับของสถานบริการ

เพื่อประโยชน์ในการคำนวณรายรับของสถานบริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกำหนดรายรับขั้นต่ำของสถานบริการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

- (๓) ในกรณีสินค้านำเข้า ให้ถือราคา ซี.ไอ.เอฟ. ของสินค้าบวกด้วยอากรขาเข้า

ค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน และภาษี และค่าธรรมเนียมอื่นตามที่จะได้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา แต่ไม่รวมถึงภาษีมูลค่าเพิ่มตามที่กำหนดในหมวด ๔ ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร

ในกรณีที่บุคคลผู้นำเข้าได้รับยกเว้นหรือลดอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน หรือตามกฎหมายอื่นให้นำอากรขาเข้าซึ่งได้รับยกเว้นหรือลดอัตราดังกล่าวมารวมในการคำนวณมูลค่าตาม (๓) ด้วย

ราคา ซี.ไอ.เอฟ. ตาม (๓) ได้แก่ราคาสินค้าที่บวกด้วยค่าประกันภัยและค่าขนส่งถึงด่านศุลกากรในราชอาณาจักร ทั้งนี้ เว้นแต่

สรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่ให้ถือตามราคาที่ยกขึ้นโดยมติกำหนดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ประเด็นที่สอง กรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจำหน่ายสินค้าที่ตนผลิตให้แก่บริษัทในเครือหรือบริษัทที่มีความสัมพันธ์ในด้านทุนหรือการจัดการกับบริษัทผู้ผลิต ซึ่งอาจเป็นผลให้มีการจำหน่ายสินค้าไปในราคาที่ต่ำกว่าที่ควรจะเป็น เช่น ราคาสินค้าที่จำหน่ายต่ำกว่าทุน โดยมีการออกหลักฐานการขายหรือใบกำกับภาษีตามที่ขายไปด้วย กรณีการออกหลักฐานการขายไม่ตรงกับต้นทุนที่ควรจะเป็นเช่นนี้ถือว่าเป็นกรณีไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม หรือไม่นั้น เห็นว่า กรณีที่มีการขายสินค้าไปในราคาที่ต่ำกว่าทุน หากเป็นเรื่องการดำเนินงานตามปกติในทางธุรกิจที่มีเหตุผลอันสมควร อันมิใช่เป็นราคาขายที่กำหนดขึ้นโดยมีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีสรรพสามิตแล้ว แม้ว่าราคาขายจะต่ำกว่าต้นทุนการผลิตก็ตาม แต่การที่ผู้ประกอบการได้ขายสินค้าให้กับผู้ซื้อ ณ โรงอุตสาหกรรม และมีราคาขายซึ่งเป็นราคาที่มีเหตุผลอันสมควรที่จะขายสินค้าในราคาที่ต่ำกว่าต้นทุนในทางธุรกิจแล้ว ราคาขายดังกล่าวย่อมถือเป็นราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม หากกรมสรรพสามิตเห็นว่าไม่สมควรนำราคาดังกล่าวมาใช้เป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษียกขึ้นที่ขอข้อยกเว้นตามมาตรา ๘ (๑) วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่กำหนดให้ยกขึ้นโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจในการประกาศกำหนดมูลค่าของสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร โดยกำหนดจากราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมในตลาดปกติได้

ประเด็นที่สาม กรณีที่มีการว่าจ้างให้ผู้อื่นผลิต โดยผู้ว่าจ้างเป็นผู้จัดหาวัตถุดิบและภาชนะบรรจุให้แก่ผู้ผลิต และเมื่อผู้รับจ้างผลิตได้ต้องส่งสินค้าให้แก่ผู้ว่าจ้าง โดยรับค่าตอบแทนเป็นค่าจ้างผลิตเท่านั้น ส่วนการจำหน่ายสินค้าเป็นเรื่องของผู้ว่าจ้าง ถือว่ากรณีดังกล่าวไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมหรือไม่ นั้น เห็นว่า การพิจารณาข้อหารือในประเด็นนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงว่า ผู้ว่าจ้างได้จดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสำหรับการผลิตสินค้านั้นเองหรือไม่ หากผู้ว่าจ้างจดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเอง และผู้ว่าจ้างได้มีการขายสินค้าจริงก็ต้องถือว่ามีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม สำหรับในกรณีที่ผู้รับจ้างจดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในการผลิตสินค้านั้น เนื่องจากส่งมอบสินค้าของผู้รับจ้างให้แก่ผู้ว่าจ้างเป็นเรื่องของการปฏิบัติตามสัญญาจ้างทำของ มิใช่การขายสินค้า ดังนั้น จึงต้องถือว่ามีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม

(ก) ในกรณีที่อธิบดีกรมศุลกากรประกาศให้ราคาในท้องตลาดสำหรับของประเภทใดประเภทหนึ่งที่ต้องเสียอากรตามราคาเป็นรายเฉลี่ยตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ให้ถือราคานั้นเป็นราคาสินค้าในการคำนวณราคา ซี.ไอ.เอฟ.

(ข) ในกรณีที่เจ้าพนักงานศุลกากรประเมินราคาเพื่อเสียอากรขาเข้าใหม่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ถือราคานั้นเป็นราคาสินค้าในการคำนวณราคา ซี.ไอ.เอฟ.

ประเด็นที่สี่ กรณีที่ผู้ผลิตจำหน่ายสินค้าชนิด หรือแบบเดียวกัน หรือรุ่นเดียวกัน ไปหลายรูปแบบ เช่น ขายตัวแทนจำหน่ายราคาหนึ่ง ขายให้แก่พนักงานราคาหนึ่ง ขายจำนวนมาก ราคาหนึ่ง (มีส่วนลด) ขายให้กับผู้มีอุปการคุณราคาหนึ่ง หรือขายตรงแก่ลูกค้าอีกราคาหนึ่ง ถือว่า ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมมีหลายราคาหรือไม่ นั้น เห็นว่า การพิจารณาราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมจะต้องพิจารณาจากราคาขายที่แท้จริงที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแต่ละรายได้ขายให้กับผู้ซื้อ เมื่อปรากฏว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมรายใดขายสินค้าอย่างเดียวกันโดยมีราคาขายหลายราคา กรณีย่อมต้องถือว่าราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมมีหลายราคา

ประเด็นที่ห้า กรณีผู้ประกอบการแจ้งราคาขายมายังกรมสรรพสามิต และกรมสรรพสามิตไม่ยอมรับราคาจะถือว่าไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า การจะถือว่าสินค้าใดไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมนั้น ต้องขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงว่า ไม่สามารถหาราคาขายที่แท้จริงได้ มิใช่ว่าเมื่อกรมสรรพสามิตเห็นว่าราคาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแจ้งไม่ถูกต้องแล้ว จะถือว่าเป็นกรณีที่ไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมในทุกกรณี ดังนั้น ในกรณีที่ผู้ประกอบการแจ้งราคาขายมายังกรมสรรพสามิต หากกรมสรรพสามิตมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าราคาดังกล่าวมิใช่ราคาขายที่แท้จริง กรมสรรพสามิตก็ชอบที่จะใช้อำนาจตามที่กฎหมายให้ไว้เพื่อตรวจสอบหาราคาขายที่แท้จริงได้ และหากดำเนินการดังกล่าวแล้วยังไม่สามารถหาราคาขายที่แท้จริงได้จึงถือว่าเป็นกรณีไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๔๘